DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 5. DECEMBER 1963

André Leroy
mod Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

Sag 35/62 og 16/63

Processprog: Fransk

Angående:

Annullation af en beslutning fra formanden for EKSF's Høje Myndighed, hvorved sagsøgeren nægtedes overgang til tjenestemandsansættelse ved Fællesskabet, og tilkendelse af erstatning for det tab, sagsøgeren herved har lidt.

Domskonklusion:

1. Søgsmål 35/62 afvises og søgsmål 16/63 forkastes, da det findes at savne fornødent grundlag.

2. Sagsøgeren dømmes til at bære de egne omkostninger i forbindelse med sag 35/62, der er påløbet efter meddelelsen om beslutningen af 11. oktober 1962 fra formanden for Den Høje Myndighed for EKSF, mens resten af sagens omkostninger og de af sagsøgte selv afholdte udgifter bæres af denne.

3. Sagsøgeren idømmes sagsomkostningerne i sag 16/63, mens sagsøgte selv må bære de af ham afholdte udgifter.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

at sagsøgte frifindes, idet Den Høje Myndighed dog må bære sagsomkostningerne vedrørende sag 35/62.

Sammendrag

1. *Tjenestemand — afgørelse fra administrationen der indeholder et klagepunkt — begrundelse*
   (Tjenestemandsvedtægten, artikel 25)

2. *Tjenestemænd — fastansættelse — integrationsudvalgets beslutning — begrundelse*
   (EKSF-tjenestemandsvedtægten, artikel 93 og bilag X)

3. *Tjenestemænd — faglig egnethed — administrationens bedømmelse — Domstolens kontrol — grænser*

4. *Tjenestemænd — tjenstlig fejl fra administrationen — ikke-økonomisk skade som følge af en lovlig retsakt — principiel umulighed — undtagelse i tilfælde of overflødig kritik*

5. *Sagsomkostninger — unødvendigt forvoldte udgifter*
(Procesreglementet, artikel 69, stk. 3)

1. En retsakt, der indeholder et klagepunkt, er begrundet, når de grunde, hvorpå den støttes, fremgår på klar og utvetydig måde.

2. Ved begrundelsen af sin udtalelse om fastansættelsen af en tjenestemand kan integrationsudvalget begrænse sig til at henvise til den overordnedes fastansættelsesudtalelse.

3. Domstolen kan ikke kontrollere, hvorvidt administrationens bedømmelse af en tjenestemands faglige egnethed er velbegrundet, når denne bedømmelse indebærer omfattende kvalitative skøn, som af natur ikke kan efterprøves objektivt.

4. En retsakt, hvis ulovlighed ikke er bevist, kan kun indebære en tjenstlig fejl og således medføre en ulovlig skade på den omhandlede persons ære og anseelse, hvis retsakten skulle indeholde overflødig kritik af vedkommende.

5. Hvis sagsøgte ved sin adfærd har tilskyndet sagsøgeren til at anlægge to søgsmål, skønt et burde have været tilstrakkeligt med henblik på at løse det omtvistede spørgsmål, har sagsøgte herved forvoldt sagsøgeren unødvendige udgifter. Hvis sagsøgeren imidlertid taber den sag, som har vist sig overflødig, skal han i påkommende tilfælde bære de herhen hørende omkostninger, for så vidt de er opstået efter det tidspunkt, hvor han blev klar over, at han ikke længere havde interesse i at fortsætte med den omhandlede sag. (Jf. sammendrag nr. 7 i dommen i de forenede sager. 15/59 og 29/59, Sml. 1954—64, s. 159).